

ΣΑΝ ΝΑ ΉΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

- 1582** - Ο Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' ανακοινώνει το Γρηγοριανό Ημερολόγιο.
- 1821** - Ελληνική Επανάσταση: ο Αλέξανδρος Υψηλάντης υψώνει επαναστατική σημαία στο Ιάσιο της Μολδοβλαχίας.
- 1920** - Ιδρύεται το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα.
- 1962** - Θέμα παραίτησης της κυβέρνησης Θέτει ο Ένωσις Κέντρου, όταν αποκαλύπτεται ότι άλλα 281 άτομα ενεγράφονταν παρανόμως στους εκλογικούς καταλόγους Χαϊδαρίου, 226 στη Νέα Φιλαδέλφεια και 817 σε άλλες περιοχές της Αθήνας.
- 1968** - Υποχρεωτικό γίνεται με αναγκαστικό νόμο το προγαμιαίο πιστοποιητικό ιατρικής εξέτασης.
- 1981** - Ισχυρότατος σεισμός έντασης 6,7 βαθμών της κλίμακας Rίχτερ με επίκεντρο τις Αλκυονίδες νήσους του Κορινθιακού κόλπου καταστρέφει την Περαχώρα Κορινθίας και συγκλονίζει την Αθήνα, οι κάτοικοι της οποίας διανυκτερεύουν σε δρόμους και πλατείες. Συνολικά 10 άτομα χάνουν τη ζωή τους ενώ δεκάδες κακοκατασκευασμένα κτίρια καταρρέουν στο Λουτράκι, την Κινέτα Αττικής και αλλού.
- 1983** - Το Ε/Γ Ο/Γ Χρυσή Αυγή βυθίζεται στον Κάβο ντ' Όρο παρασύροντας στο θάνατο 28 επιβαίνοντες.
- 1994** - Η Βουλή των Ελλήνων με ομόφωνο ψήφισμα αναγνωρίζει, μετά από 70 χρόνια, την Γενοκτονία των Ποντίων, ορίζοντας την 19η Μαΐου ως «Ημέρα Μνήμης για τη Γενοκτονία των Ελλήνων στο Μικρασιατικό Πόντο»

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- 1934** - Χρήστος Λαμπράκης, Έλληνας εκδότης
- 1934** - Γιώτα Λύδια, Έλληνίδα τραγουδίστρια
- 1949** - Πασχάλης Τερζής, Έλληνας τραγουδιστής
- 1972** - Θεόδωρος Κουρεντζής, Έλληνας διευθυντής ορχήστρας, συνθέτης και ποιητής
- 1989** - Κώστας Κουφός, Έλληνας καλαθοσφαιριστής
- 1992** - Νίκος Καρέλης, Έλληνας ποδοσφαιριστής

ΘΑΝΑΤΟΙ

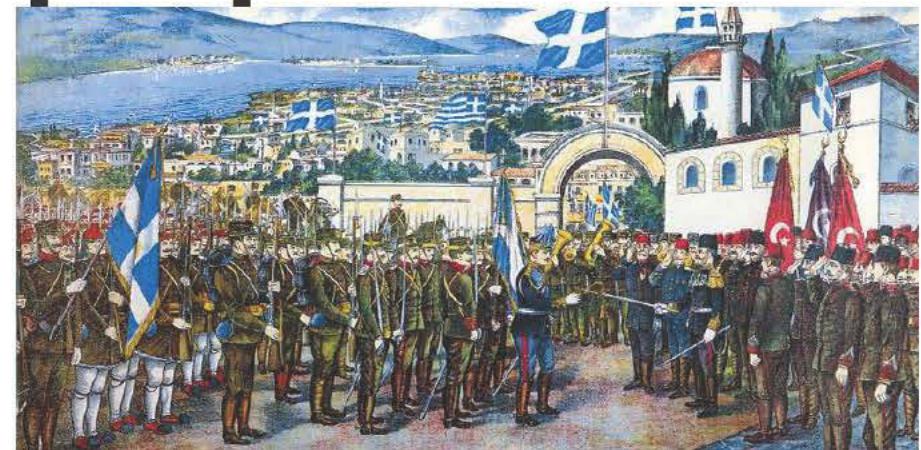
- 1975** - Δημοσθένης Στεφανίδης, Έλληνας νομικός και πανεπιστημιακός
- 1980** - Γεώργιος Ανδριανόπουλος, Έλληνας ποδοσφαιριστής
- 1984** - Κούλης Στολίγκας, Έλληνας ηθοποιός
- 1985** - Γιώργος Γιάμαλης, Έλληνας ποδοσφαιριστής
- 1986** - Απόστολος Τσιτσάρας, Έλληνας πολιτικός
- 1993** - Μπόμπη Μουρ, Άγγλος ποδοσφαιριστής
- 1998** - Νίκος Καλούδης, Έλληνας πολιτικός
- 2000** - Μιχαήλ Ρουφογάλης, Έλληνας στρατιωτικός
- 2001** - Ρηνιώ Παπανικόλα, Ελληνίδα ραδιοφωνική παραγωγός

Η απελευθέρωση των Ιωαννίνων

Ο αγώνας για την απελευθέρωση των Ιωαννίνων υπήρξε η σημαντικότερη στρατιωτική αντιπαράθεση μεταξύ Ελλάδας και Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στο μέτωπο της Ηπείρου, κατά τη διάρκεια του Α' Βαλκανικού Πολέμου (5 Οκτωβρίου 1912-18 Μαΐου 1913). Η πολεμική αναμέτρηση για την κατάληψη της πρωτεύουσας της Ηπείρου κράπτε σχεδόν τρεις μήνες, από τις 29 Νοεμβρίου 1912 έως τις 21 Φεβρουαρίου 1913, οπότε οι οθωμανικές δυνάμεις παραδόθηκαν στον διάδοχο Κωνσταντίνο, που ηγείτο των ελληνικών ήπλων.

Με το ξέσπασμα του Α' Βαλκανικού Πολέμου, τα ελληνικά στρατεύματα, που είχαν συγκεντρωθεί στην περιοχή της Άρτας υπό τον αντιστράτηγο Κωνσταντίνο Σαπουντζάκη (1846-1931), κράποσαν αρχικά αμυντική στάση, με στόχο να εξασφαλίσουν τη μεθόριο. Οι ελληνικές δυνάμεις στο μέγεθος μεραρχίας υπολείπονταν των οθωμανικών δυνάμεων, που διέθεταν για την υπεράσπιση της περιοχής δύο μεραρχίες υπό την διοίκηση του Εσάτ Πασά (1862-1952), ενός Οθωμανού στρατηγού που είχε γεννηθεί στα Ιωάννινα. Το σχέδιο προέβλεπε ότι μετά την ολοκλήρωση των επιχειρήσεων στη Μακεδονία, θα ελευθερώνονταν στρατεύματα για την ανάληψη επιθετικής πρωτοβουλίας στην Ηπείρο. Άλλα από τις 6 Οκτωβρίου κιόλας άρχισαν οι αψιγμάχιες. Γρήγορα, ο ελληνικός στρατός ανέλαβε επιθετικές πρωτοβουλίες και τις επόμενες ημέρες κατέλαβε τη Φιλιππιάδα (12 Οκτωβρίου) και την Πρέβεζα (21 Οκτωβρίου). Στη συνέχεια κινήθηκε προς την πεδιάδα των Ιωαννίνων, όπου είχε συγκεντρωθεί ο κύριος όγκος των τουρκικών δυνάμεων, που εν τω μεταξύ είχε ενισχυθεί με νέες δυνάμεις από την περιοχή του Μοναστηρίου. Έτσι, εξαιπτίας αυτού του γεγονότος, αλλά και των δυσμενών καιρικών συνθηκών, προέλασε του ελληνικού στρατού ανακόπτηκε. Η κατάληψη των Ιωαννίνων φάνταζε δύσκολη υπόθεση, καθότι ο ελληνικός στρατός έπρεπε να εκπορθήσει τα οχυρά του Μπιζανίου. Ο ορεινός όγκος του Μπιζανίου, που δεσπόζει νότια των Ιωαννίνων, αποτελούσε εξαιρετικά ιοχυρή αμυντική τοποθεσία, που επιπλέον είχε ενισχυθεί πρόσφατα με πέντε μόνιμα πυροβολεία, κατασκευασμένα υπό την επίβλεψη γερμανών ειδικών.

Η κυβέρνηση Βενιζέλου επιζητούσε τη γρήγορη απελευθέρωση της Ηπείρου, πριν από τη σύναψη συνθήκης ειρήνης μεταξύ των εμπολέμων στη Συνδιάσκεψη του Λονδίνου, που βρισκόταν σε εξέλιξη. Έτσι, ο στρατός της Ηπείρου ενισχύθηκε με μία ακόμη μεραρχία από τη Θεσσαλονίκη και υπό την πυγεία του αντιστράτηγου Κωνσταντίνου Σαπουντζάκη ανέλαβε την πρώτη σημαντική επιθετική ενέργεια κατά των οχυρών του Μπιζανίου στις 29 Νοεμβρίου 1912, η οποία απέτυχε προς μεγάλη ανησυχία της ελληνικής κυβέρνησης. Στις 8 Δεκεμβρίου αποφασίστηκε η αποστολή δύο ακόμη μεραρχιών στην περιοχή, ενώ πιν επομένων ο διάδοχος Κωνσταντίνος με τηλεγράφημά του προέβλεπε την εκδήλωση της κύριας επίθεσης στις 20 Φεβρουαρίου 1913. Νωρίτερα, στις 17 Ιανουαρίου, με επιστολή του προς τον Εσάτ Πασά τού είχε ζητήσει την παράδοση των Ιωαννίνων για λόγους ανθρωπιστικούς, μιας και η Τουρκία είχε ουσιαστικά χάσει τον πόλεμο. Η απάντηση του Τούρκου διοικητή ήταν αρνητική.

οποίον χαρακτήριζε «αδέξιον». Το ίδιο βράδυ, το Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσισε να αναθέσει την ηγεσία του Στρατού της Ηπείρου στον Κωνσταντίνο, ο οποίος παρά τις αρχικές αντιρρήσεις του δέχτηκε. Στις 3 Ιανουαρίου 1913 π σχετική διαταγή έφθασε στο Στρατηγείο Ηπείρου, η οποία περιλάμβανε και τη ροπή απαγόρευση προς τον στρατό της Ηπείρου να ενεργήσει οποιαδήποτε επιθετική ενέργεια πριν από την άφιξη του Κωνσταντίνου. Ένα απρόσιτο γεγονός άλλαξε τη φορά των πραγμάτων. Ένα αυτοκίνητο με δύο άνδρες αυτομόλησε προς τις τουρκικές γραμμές. Ο Σαπουντζάκης, που ήθελε να αποκαταστήσει το στρατιωτικό του γόπτρο, εξέφρασε τους φόβους του προς το Υπουργείο Στρατιωτικών ότι οι επιβάτες του αυτοκινήτου θα πρόδιδαν στους Τούρκους τη διάταξη των ελληνικών δυνάμεων και διατύπωσε τη γνώμη ότι μία αιφνιδιαστική επίθεση πριν από την άφιξη του διαδόχου θα απέφερε ουσιαστικά αποτελέσματα. Το αίτημά του έγινε δεκτό από το επιπλέοντες προβάτης της Επιθετικής πρωτοβουλίας προς την Ηπείρο. Έτσι, ενώ οι επιβάτες του αυτοκινήτου ήταν άρχισαν να αποκρύψουν και αυτή την επίθεση, προκαλώντας απώλειες στους Έλληνες επιθέμενους. Το απόγευμα της 10ης Ιανουαρίου 1913 έφθασε στο μέτωπο ο Κωνσταντίνος, ο οποίος μετά την εντημέρωσή του από τον αντιστράτηγο Σαπουντζάκη, έδωσε εντολή πηγαδίας για την επίθεση στην Ηπείρο. Ο νέος αρχηγός βρήκε αποδεκατημένο τον στρατό, όχι τόσο από τις απώλειες στην μάχη, όσο από τα επακόλουθα του σκληρού χειμώνα (ψύξεις, κρυοπαγήματα) και της υπερκόπωσης των ανδρών. Οι μάχιμοι από 40.000 είχαν περιοριστεί στις 28.000 άνδρες, δύναμη μικρή για τον Κωνσταντίνο, που παρέμενε αποκομμένος, αλλά άθικτος στο Μπιζάνι. Η παράδοση της πλεόνασμας με την οποία ήταν προστατευόμενος ήταν μονόδρομος για τον Εσάτ Πασά. Στις 11 το βράδυ της 20ης Φεβρουαρίου έφθασε στις προφυλακές του 9ου Τάγματος Ευζώνων ένα αυτοκίνητο, στο οποίο επέβαιναν ο επίσκοπος Δωδώνης, ο υπολοχαγός Ρεούφ και ανθυπολοχαγός Ταλαάτ. Έφεραν μαζί τους επιστολήν, που υπογραφήθηκε από τους προξένους στη Ιωάννινα της Ρωσίας, Αυστρο-Ουγγαρίας, Γαλλίας και Ρουμανίας και περιείχε πρόταση του Εσάτ Πασά προς τον Κωνσταντίνο για άμεση και χωρίς όρους παράδοση των Ιωαννίνων και του Μπιζανίου. Στις 2 π.μ. της 21ης Φεβρουαρίου 1913 οι τρεις απεσταλμένοι, συνοδευόμενοι από τον ταγματάρχη Βελισσαρίου, έφθασαν στο στρατηγείο της 2ας Μεραρχίας. Εκεί περίμεναν την άφιξη ενός αυτοκινήτου, που τους οδήγησε στις 4:30 π.μ. στο χάνι του Εμίν Αγά, όπου έδρευε το ελληνικό στρατηγείο. Ο Κωνσταντίνος ουμφώνησε με το περιεχόμενο της επιστολής και στις 5:30 το πρωί δόθηκε εντολή κατάπαυσης του πυρός σε όλες τις μονάδες. Στη διάμερη μάχη για την απελευθέρωση των Ιωαννίνων ο ελληνικός στρατός είχε 284 νεκρούς και τραυματίες. Οι απώλειες για τους Τούρκους ήταν 2.800 νεκροί και 8.600 αιχμάλωτοι.

Το πρωί της 22ας Φεβρουαρίου 1913 οι πρώτες μονάδες του ελληνικού στρατού παρέ